

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci **žalobkyně: Y. H.**, zastoupena zákonnou zástupkyní H. A., zastoupena Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1 proti žalovanému : **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schr. 21/OAM, Praha 7, **o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného** spočívající v nevydání rozhodnutí o žádosti žalobkyně ze dne 25.11.2010 o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky ,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že žalovaný doposud nerozhodl o její žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky ze dne 25.11.2010 za účelem soužití rodiny dle ust. § 42a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, podané prostřednictvím Velvyslanectví České republiky v Číně.

Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný byl dle § 71 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. (správní řád) povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, přičemž dle ust. § 169 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců platí, že rozhodnutí ve věci žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny se vydá, pokud jej nelze vydat bezodkladně, ve lhůtě 270 dnů ode dne podání žádosti. Vzhledem k tomu, že žalovaný nepostupoval bezodkladně a byl ve věci nečinný, podala žalobkyně dne 9.5.2011 (správně má být 9.3.2011) návrh na opatření proti

nečinnosti podle § 80 správního řádu, na který správní orgány dosud nereagovaly. Uvedený návrh je připojen k žalobě.

Z uvedených důvodů, tj., že žalovaný je nečinný, žalobkyně navrhla, aby soud rozsudkem uložil žalovanému povinnost ve věci rozhodnout bezodkladně v soudem stanovené lhůtě a aby mu uložil povinnost zaplatit náklady řízení.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný správní orgán popřel oprávněnost žaloby. Uvedl, že lhůta 270 dnů stanovená ust. § 169 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců počala v případě žalobkyně běžet ode dne 21.2.2011, neboť řízení o žádosti datované dnem 25.11.2010 doručené na Generální konzulát v Pekingu dne 3.12.2010 bylo zahájeno až okamžikem, kdy žádost byla doložena zákonem stanovenými náležitostmi. Tato lhůta však ještě neuplynula. Podle žalovaného je tak žaloba předčasná a nedochází k žádným průtahům. Z tohoto důvodu také nadřízený orgán žalovaného – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců usnesením ze dne 3.6.2011 zamítla návrh žalobkyně na opatření proti nečinnosti. Dále žalovaný poukázal na písemnosti založené ve spise, které svědčí o úkonech žalovaného adresované žalobkyni a směřující k doplnění žádosti o povolení k pobytu a které se týkající přerušení řízení z důvodu rozhodnutí o předběžné otázce - prodloužení platnosti pobytu matky žalobkyně.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

Při jednání před soudem se vyjádřil Mgr Václavek, který se k ústnímu jednání dostavil jako zástupce žalobce. Uvedl, že žalobkyně netrvá na rozhodnutí o žalobě meritorním způsobem, neboť má informace o tom, že bylo žalobkyni vydáno povolení k dlouhodobému pobytu.

Zástupkyně žalovaného správního orgánu předložila rozhodnutí o žádosti, resp. Záznam o vydání povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 20.3.2012 s tím, že toto rozhodnutí ještě nebylo žalobkyni doručeno, nicméně rozhodnutí bylo vydáno a bylo vydáno ve lhůtě 270 dnů, takže nedošlo k nečinnosti ze strany správního orgánu. V této věci bylo nezbytné i přerušit řízení, protože matka žalobkyně byla vůdčí osobou, k níž se vázal důvod povolení dlouhodobého pobytu u žalobkyně a o pobytu matky bylo teprve rozhodováno. K tomu zástupce žalobce uvádí, že podanou žalobu bere výslovně zpět s ohledem na skutečnost, že rozhodnutí o žádosti žalobkyně bylo vydáno. Je však toho názoru, že i v této věci byl žalovaný správní orgán nečinný, neboť je nepřipustný postup, kdy správní orgán zdržuje řízení či rozhoduje o přerušení řízení z důvodu rozhodování o pobytových záležitostech matky nezletilé žalobkyně a to s ohledem na ustanovení § 47 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., podle kterého se u cizince, který žádá o prodloužení dlouhodobého pobytu má za to, že tento dlouhodobý pobyt trvá, a to do doby rozhodnutí o prodloužení tohoto dlouhodobého pobytu.

Zástupkyně žalovaného nesouhlasí s tím, aby ve věci bylo rozhodováno o zpětvzetí žaloby, navrhuje zamítnutí žaloby. Uvedla, že předmětem tohoto řízení není posuzování, zda správní orgán byl či nebyl nečinný ve věci žádosti matky žalobkyně a jak tam došlo k rozhodování o prodloužení jejího dlouhodobého pobytu. Má za to, že přerušení řízení v této věci ohledně nezletilé bylo v souladu se zákonem, bylo učiněno legitimním způsobem, nešlo o průtahy řízení a lhůta po tuto dobu přerušení řízení nebžela. Proto navrhla zamítnutí žaloby a

Městský soud v Praze přistoupil k projednání předmětné žaloby proti nečinnosti žalovaného ve smyslu § 79 a násl. zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 79 odst. 1, věty první zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (s.ř.s.)

ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení .

Podle § 81 odst. 2 s.ř.s. je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.

Podle ust. § 81 odst. 3 soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Z uvedené právní úpravy vyplývá, že žalobkyně se s úspěchem může domáhat ochrany proti nečinnosti za splnění podmínek ust. § 79 a násl. s.ř.s. Soudní ochrana proti nečinnosti podle uvedené právní úpravy spočívá v tom, že soud uloží správnímu orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Rozhodnutím, které má správní orgán vydat, se rozumí úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva osoby v konkrétním případě, tzn., že ochrana proti nečinnosti musí směřovat k vydání individuálního správního aktu. Správní orgán je nečinný ve smyslu uvedené ochrany dané soudním řádem správním, pokud nekoná, přestože mu toto zákon ukládá, tedy pokud zákon stanoví jeho pravomoc vydat určité rozhodnutí v konkrétní věci a správní orgán toto nečiní.

Podstatnou otázkou pro toto řízení o ochraně proti nečinnosti z hlediska petitu podané žaloby je, zda žalovaný správní orgán rozhodl o předmětné žádosti žalobkyně či nikoliv. V rámci soudní ochrany proti nečinnosti soud vždy v souladu s ust. § 81 odst. 1 s.ř.s. rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

Ke dni rozhodnutí soudu je již skutkový stav takový, že existuje rozhodnutí o žádosti žalobkyně ze dne 20.3.2012 č.j. OAM-24083-18/DP-2011, jímž byl žalobkyni povolen dlouhodobý pobyt na území ČR za účelem společného soužití rodiny. Tuto skutečnost doložil žalovaný uvedeným rozhodnutím, které bylo založeno do soudního spisu.

Za žalobkyni se k ústnímu jednání před soudem dostavil Mgr. Václavek, ačkoliv zplnomocnění k zastupování žalobkyně je v soudním spise doloženo plnou mocí Mgr. Čechovského ze dne 25.11.2010 a dále substituční plnou mocí udělenou Mgr. Pavlu Kehlovi. Zastoupení žalobkyně Mgr. Václavkem nebylo doloženo a to ani při ústním jednání před soudem. Z uvedeného důvodu soud nemohl přihlídnout k přednesu Mgr. Václavka s návrhem na zastavení řízení z důvodu zpětvzetí žaloby a k tomu, že žalobkyně již netrvá na vydání rozhodnutí o podané žádosti. Zpětvzetí žaloby a návrh na zastavení řízení nebyl učiněn zplnomocněným zástupcem žalobkyně.

Soud proto věc právně posoudil takto:

V projednávané věci se žalobkyně podanou žalobou domáhala ochrany proti tvrzené nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu, avšak v době po podání žaloby a před rozhodnutím soudu žalovaný vydal rozhodnutí, jehož vydání se žalobkyně domáhala. Protože žalovaný při jednání před soudem vydaným rozhodnutím doložil, že o žádosti žalobkyně bylo rozhodnuto, nastala situace, kdy tvrzená nečinnost netrvá a nejsou proto dány podmínky a důvody tomu, aby soud stanovil žalovanému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí o žádosti.

Z uvedených důvodů soud proto podle § 81 odst. 3 podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť, bylo-li rozhodnuto o žalobě rozsudkem, podle kterého žalobkyně neměla ve věci procesní úspěch, žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně po vydání rozhodnutí o žádosti nevzala na základě náležité plné moci svého právního zástupce podanou žalobu zpět, proto soud nemohl aplikovat ustanovení § 60 odst. 3 s.ř.s. a z hlediska nákladů řízení zohlednit pozdější chování žalovaného. Toto je umožněno pouze za situace, kdy dojde k zastavení řízení v důsledku zpětvzetí žaloby. Taková procesní situace v tomto případě nenastala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. března 2012

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.